

PREČO JE CIRKEV NA OBRAZ MÁRIE?

Rodinná katechéza 97-2019 (654)

www.inky.sk

týždeň po 4. 8. 2019

... alebo o tom, ako môžu byť hriešni a zlí ľudia údmi Krista a čo to pre nás znamená.

BOŽIE SLOVO:

(Zjv 12,1-17)

Čítanie zo Zjavenia sv. apoštola Jána: *Potom sa na nebi ukázalo veľké znamenie: Žena odetá slnkom, pod jej nohami mesiac a na jej hlave veniec z dvanástich hviezd. ² Bola ťarchavá a kričala v bolestiach, lebo mala rodiť. ³ A bolo vidieť aj iné znamenie na nebi: Veľký ohnivý drak; ... postavil [sa] pred ženu, ktorá mala rodiť, aby zhltol jej dieťa, len čo ho porodí. ⁵ I porodila syna, chlapca, ktorý má železným žezlom panovať nad všetkými národmi. A jej dieťa bolo uchvátené k Bohu a k jeho trónu. ⁶ Žena potom utiekla na púšť, kde jej Boh pripravil miesto, aby ju tam živil tisícdvestošesťdesiat dní. ... ¹⁷ Drak sa na ženu nahneval a odišiel bojovať s ostatnými z jej potomstva, ktorí zachovávajú Božie prikázania a majú Ježišovo svedectvo. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 82, 83, 340)

Vidieť v Cirkvi Telo Kristovo tak akosi *gnosticky*, symbolicky, *všeobecne* – bez toho, aby sme rozoznávali *konkrétnych ľudí*, konkrétnych farníkov – Jana, Joža, Hanku, Betku, ... – ako skutočné a opravdivé Telo Ježiša Krista, ako samého Živého Krista, ktorý v nich telesne žije medzi nami, to je ešte celkom jednoduché. To sa ešte dá. Je to proste len taká nejaká *poučka*, bez toho, aby mala nejaký veľký dopad na náš život a konanie, skôr žiaden. Vnímať a porozumieť, že *farníci* okolo mňa sú Kristom, že v nich ku mne *naozaj a reálne* prichádza *skutočný Kristus*, presne ten istý Kristus Spasiteľ, ktorý za mňa zomrel, ktorý ma vykúpil, ku ktorému sa modlím, ktorému sa klaniam v Eucharistii a v ktorého dúfam, že ma spasí – to je už omnoho väčší a neľahký krok vpred. Ak by sa to týkalo len ľudí *dobrých a svätých*, potom by to ešte stále až tak ťažké byť nemuselo. Stretnúť láskyplného človeka, plného Ducha, žiariaceho svätosťou a povedať si: V tomto človekovi som stretol skutočného Krista! – to sa ešte dá. Ale čo tí ostatní ľudia, ostatní pokrstení, tá väčšina farníkov, ktorí takí nie sú? Je možné hľadiť na človeka, ktorý je sebecký, ktorý nadáva, ohovára, preklína, na človeka, ktorý pije, ktorý je lakomý, ktorý nám dokonca ublížil, jednoducho na človeka bežného, svetského a tuctového – a vidieť v ňom Krista? Uctievať v ňom Krista? Dotýkať sa v ňom Krista? Nielen prenesene, ale skutočne? Je niečo podobné možné? Kristus, ktorý preklína, nadáva, bohuje, do kostola nechodí, ľudí ohovára, dokonca iným ubližuje, ...?

Stavím sa, že mnohí sme si položili – alebo si aspoň v duchu kladieme – takúto otázku. Odpoveď na ňu nám dáva Bohorodička, Panna Mária – a úryvok Písma, ktorý sme si vybrali k dnešnej katechézke. Všimli sme si, čo hovorí? Začína obrazom Bohorodičky – ale na konci sa tento obraz Bohorodičky mení na obraz Cirkvi. Mária sa tak javí ako prototyp, vzor Cirkvi – a Cirkev sa zase javí ako pokračovanie úlohy Márie Bohorodičky vo svete. Ak chceme porozumieť Cirkvi – a teda aj sebe samým – musíme najprv porozumieť Bohorodičke a jej poslaniu a vzťahu k Bohu.

Kto je Bohorodička Mária? Je to žena, ktorá hovorí: „*Hľa, služobnica Pána*“ (Lk 1,38). Ako táto žena, Bohorodička, slúži Pánovi? Koná pobožnosti? Modlí sa? Zapiera sa? Iste. Ale hlavne by nám povedala niečo v tomto zmysle: „*Ako slúžim svojmu Bohu? Krmím Ho. Utieram Mu pusú, keď sa pobriná a utieram mu nos, keď soplí. Prebaľujem Ho, keď má pokakané plienky. Obliakam Ho. Večer Mu spievam uspávkanky. A keď ochorie, liečim Ho. Dávam pozor, aby sa Mu nič nestalo, aby si neublížil. A učím Ho: jest' lyžičkou. Rozprávať. Písať. Vyučujem Ho náboženstvu, ...*“ Stavím sa, že sa vari aj nám chlpy zježili, keď sme to teraz počúvali. Znie to strašne! Ale zároveň chápeme, rozumieme, že presne takto Mária Bohu slúžila. Boh sa totiž stal skutočným človekom. Vzal si ľudské telo z Máriinho lona. A tak zrazu bolo možné, aby tá, ktorá je stvorená Bohom, slúžila svojmu Stvoriteľovi, aby krmila Toho, ktorý dáva pokrm všetkému stvorenstvu, aby chránila Toho, ktorý bdie nad každým človekom, aby učila ľudským slovám Toho, ktorý sám je Večným Slovom...

Presne toto sa deje v Cirkvi. Krstom si Boh Kristus Ježiš berie telo z každého z nás... ba nie. Presnejšie povedané: Krstom si Boh Kristus Ježiš berie každého z nás za svoje Telo. Stáva sa nami. To, čo započal pri svojom narodení z Panny – že totiž „*Boží Syn sa svojím vtelením určitým spôsobom zjednotil s každým človekom*“ (KKC 521), to teraz završuje v krste. Oblika si každého z nás ako svoje Telo a stáva sa každým z nás, skutočne a opravdivo. „*Ty si Ja a Ja som ty,*“ vysvetľuje sv. mystičke Juliane z Norwichu [Norviču]. Kristus si obliekol mňa a stal sa mnou. Som Kristus, jeho Telo. Oblikol si rovnako aj Teba, tvoje Telo. Si skutočný a opravdivý Kristus, skutočné a opravdivé Kristovo Telo. V tebe, vo mne, v každom jednom pokrstenom človekovi, v každom jednom farníkovi, s ktorým sa stretám na ulici či v lavici v kostole (ak teda do kostola chodí, lebo 9/10 katolíkov nechodí), v každom jednom Kristus, „*hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným, aby ste sa vy jeho chudobou obohatili*“ (2 Kor 8,9). On, Dokonalý, ktorému nič nechýba a nič nemožno dať, stal sa v každom z týchto ľudí slabým a chudobným, obliekol si telo, ktoré môže hladovať, ktoré sa môže zimou sa triasť, ochorieť... Ba viac, obliekol si telo, ktoré môže byť smutné, skleslé, dokonca zúfale, deprimované, unavené, ... A, áno, môže byť a aj je hriešne! Ako vraví Písmo: „*Toho, ktorý nepoznal hriech, za nás urobil hriechom, aby sme sa v ňom stali Božou spravodlivosťou*“ (2 Kor 5,21). Tým, že si nás Kristus obliekol, vzal na seba aj našu hriešnosť, náš hriech. Stal sa – znie to strašne! – *hriešnikom*. Je to akoby *dedičný hriech* naruby: Kristus, odetý do Tela, ktorým sme my, ja, ty, bratia a sestry vo farnosti, sa stal slabým a zablúdeným hriešnikom nie preto, že by zablúdil a zhršil, ale preto, že to *zdedil* po nás, vzal to všetko na seba spolu s nami!

UVAŽOVANIE

V Tele Cirkvi – a teda v konkrétnych telách konkrétnych jednotlivých ľudí, nám Kristus dal skutočnú možnosť skutočne Mu slúžiť a tým Mu skutočne, hmotne, hmatateľne a konkrétne prejavíť svoju lásku a oddanosť. Je to obrovský Dar, ktorý je pre nás bránou rovno do Života v Nebi. Tak totiž učí Písmo: „*Kto ostáva v láske, ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom*“ (1 Jn 4,16). V nás, ktorých si Kristus takto vzal za svoje Telo, Ho môžeme milovať a slúžiť Mu a to veľmi konkrétne: „*Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili*“ (Mt 25,40). Najmenších bratov – čiže tých, ktorí sú chudobní, trpiaci, slabí, biedni, hriešni, stratení, ... a tak odkázaní na našu pomoc. A my máme zase *privilegium* a ohromný dar v nich opravdivo a skutočne slúžiť Kristovi, milovanému Ženichovi, ktorý sa pre nás stal núdzným, len aby nám dal možnosť milovať Ho a slúžiť Mu! Sv. Kamil de Lellis raz napísal: „*Keby na svete nebolo chudobných, ľudia by si ich museli nájsť, aj spod zeme by ich museli vyhrabať, aby im mohli robiť dobre a preukazovať milosrdenstvo.*“ Prečo? Pretože keby ich nebolo, nemali by sme ako a koho milovať. A keby sa sám Kristus v krste nestal nimi – a oni Ním, skutočne Ním! – nemali by sme ako milovať Krista Boha, pretože by sme Mu nemali ako slúžiť. On sa ale, z lásky k nám, stal chudobným, hladným a nahým, núdzným, smutným a uboleným, dokonca zablúdeným a hriešnym – aby nám toto *privilegium*, šancu a príležitosť dal! Chápeme veľkosť tohto Jeho daru? Aj to, akou bránou k Nemu pre nás tento dar je?

ÚLOHA:

Tento týždeň sa začneme učiť niečomu, čo asi ešte dosť dobre nevieme, ak vôbec: *Vidieť* v ľuďoch okolo nás, obzvlášť pokrstených, kresťanoch, farníkov, Krista. Skutočne Ho v nich *vidieť* – tak, ako *kuchár v recepte už vidí jedlo a hudobník pri pohľade na noty už počuje hudbu*. Učme sa rovnako v ľuďoch okolo nás skutočne *vidieť* Krista, *vnímať* Ho v nich, *vedomovať* si Jeho prítomnosť, *vedomovať* si, kto v *prestrojení* za blížneho k nám prichádza – aby sme Ho milovali a poslúžili Mu s láskou!